

از این سکوت بیزارم

یوسف اصغری

عضو شورای مرکزی سازمان معلمان ایران

بله... ماهمه خاموشیم!

جماعتی هستیم که به قبله ی گوشی هامان نماز فرادای وحشت می خوانیم!

بغض می کنیم، همدردی می کنیم، تظاهرات می کنیم، می کشیم، می میریم، بیانیه صادر میکنم، امضاء می زنیم کتک میخوریم...

آدرنالین فوران می کند از گوشهایمان اما در پایان روز تنها تغییری که رخ داده فرو رفتگی مبل یا تخت است که آن هم چند دقیقه بعد از آنکه شرمان را از سرش کم کنیم برمی گردد سر جای اولش.

از این سکوت بیزارم!

از خودم، از مشارکت های مجازی، واکنش های مجازی، متهم کردنها و متهم شدنها، وقت تلف کردنهای مجازی!

دنبال یک تغییر واقعی و درجهان حقیقی می گردم، من «زاده اضطراب جهان» فرزندانقلاب ۵۷، از همه آنچه می بینم و دیده ام خسته ام!

عمیق ترین حسرت امروزم درس های مهمی ست که در کودکی نیاموختیم. اگر قرار باشد از من برای کودکان وصیت یا اندرزی به جا بماند، یارسالتی برای خود در قبال نسل های بعد حس کنم تمامی در یک عبارت خلاصه میشود: ((تمرین همبستگی

درک ضرورت یکصدا شدن در وقت حادثه! کنار گذاشتن نیت ها، فهم ارزش یکبارچگی، و باور داشتن به نیروی جمع و احتراز از چنددستگی در شرایط اضطراب!))

تمرین همقدم شدن و تلاش برای ماندن در یک خط، طی مدتی مشخص، پیش نیاز تمامی تحولاتی است که با حضور مردم و در سطح کلان رخ می دهند، بزرگترین آفت جنبش های مدنی جامعه ی ما به جز فقدان رهبری، نهادینه شدن فردگرایی، بی اعتمادی گسترده، و چنددستگی وحشتناکی است که رسیدن به هر نتیجه ای را دشوار و حتی ناممکن می کند.

□□□□ □□□ □□□□□□□#